NY TID

·ORGAN·FOR·SOCIALISTISK·UNGDOMSFORBUND·I·DANMARK·

Nr. 12. | ABONNEMENT 35 ØRE KVARTALET | 15. Juni 1907. | ENKELTE NUMRE 5 ØRE | 3. Aarg.

Under Kapitalismens Tidsalder.

Rigdom og Fattigdom har kun et tilfælles:
De burde være ukendte her i Verden.
Mogens Værn.

Hvor ofte hører vi ikke de gamle Fracer om vort høje Kulturtrin, om den hvide Races overlegne Civilisation ?

Men trods de sidste Aarhundreders mægtige Fremskridt, trods de store Opdagelser og Opfindelser, trods alt, har vi saa, naar vi betragter vort Samfund og vort Samfundsliv, nogen som helst Berettigelse til at paastaa, at vi i kulturiel og civilisatorisk Henseende staar paa et højt Trin.

Bunden paa Hænderne som Slaver drager Flokken ind i Uhyrets Gab.

Saaledes paa Billedet, saaledes i Virkeligheden. Bunden, ikke alene paa Hænderne, men ogsaa i Tanker og Sind bliver vi Mennesker saa at sige slugt af Kapitalen og den kapitalistiske Rovmoral ; for uagtet Jorden ved Hjælp af tekniske Hjælpemidler er sat i Stand til at yde hundrede Fold mere end tidligere, og trods vort Samfunds kolossale Rigdomme, saa fører vi alligevel Kamp med hinanden om den Føde; som er nødvendig til vort Livs Underhold.

Fordi nogle enkelte, i Kraft af deres Kapital tager alle Fordelene af Fremskridtene, saaledes er vor højpriste, kapitalistiske Kultur — en Broderkrig om Brødet, hvor det stærkere udbytter den svagere.

Villieløs tilegner alle sig Parolen: Rov, Penge. Livet bliver derfor baade brutalt og raat.

Naar vi lever paa en saa dyrisk Moral, har vi ingen Berettigelse til at tale om høj Kultur, men lad os forene os, sprænge Kapitalismen og dens Moral. Brødspørgsmaalet er derved løst : Vejen for virkelig menneskelig Kultur og Moral er aaben.

Ib.

*

Ned med Bøileregimentet!

Tirsdag d. 11. ds. idømte Kriminalretten vore Kammerater Skotøjsarbejder Emil Hansen og Maskinarbejder Chr. **Jensen** hver især *en Maaneds Fængsel paa sædvanlig Fangekost for Vold mod Politiet, en „Forbrydelse", de aldeles ikke har begaaet.*

Det er Sagen fra 1. Maj d. A.

Som allerede omtalt var det *ikke dem, men Politiet, der brugte Vold.*

I den Trængsel, Politiets Overfald fremkaldte, blev Emil Hansen, der paa den ene Arm bar en Del „Ny Tid", skubbet ganske nær ind paa Ryggen af en Betjent. Med den Arm, han havde fri, søgte han at holde sin Hat fast paa Hovedet, men kom derved til at stryge Sjakoen af Betjenten og blev anholdt. *Betjenten indrømmer dog, at der ikke foreligger noget Slag.*

Chr. Jensen, der ikke var Medlem af Foreningen, og som vi af den Grund ikke kender, er naturligvis bleven harmfuld over Betjentenes Fremfærd, har ytret sin Harme og er bleven anholdt. At der heller ikke foreligger nogen „større Forbrydelse" fra hans Side, viser Dommen, der er ens for begge.

Vi har dog ikke hidtil foretaget os noget i denne Sag, da vi har betragtet det som en Selvfølge, at Dommen højst kom til at lyde paa ca. 10 Kr., en Bøde, der kun kunde sige, at Politiet i Virkeligheden havde Uret, hvilket dog ikke direkte maatte udtales gennem en fuldstændig Frifindelse.

Men vi tog Fejl. Straffen blev saa haard, som Kriminalretten i det hele taget formaar at dømme. 30 Dages Fængsel paa sædvanlig Fangekost kan ikke appelleres. Nogle Dage mere — saa havde en anden Domstol ogsaa faaet Sagen til Behandling.

I Sagen angaaende vore Søndermarksmøder blev vi dømte ved første Domstol efter samme Paragraf, som er anvendt her. Det Offentlige appellerede Sagen og en senere Domstol fandt, at denne Paragraf ikke kunde anvendes. Vi vil heraf se, at den nys afsagte Dom hviler paa et ganske løst Grundlag.

Og Straf paa sædvanlig Fangekost, hvor Fangen ikke maa faa Ekstraforplejning, er dog en Tortur, der er odelæggende for et Menneske ; thi selv om Fangerne ikke ligefrem maa sulte, saa er surt Rugbrød og gærende Øl ingenlunde en sund, naturlig Kost.

— Vi kan ikke undgaa at harmes, naar vi ser en saa bølleagtig Optræden fra Magthavernes Side, og det er os klart, at det var Politiet og ikke os, der burde straffes, hvis Loven om Vold skulde anvendes.

I Virkeligheden er det kun et Paradenummer, hvorunder Myndighederne gør Forsøg paa at skjule Sandheden : De vil med Vold og Magt holde Arbejderklassen nede. Derfor konfiskerede de vort Banner, hvorpaa vi angreb Grundpillen i den nuværende Samfundsbygning. Os alle sammen kan de dog ikke komme til Livs samtidig. Derfor anholder de i Flæng *tager de enkelte i Pant* for de mange og straffer dem haardt — til Skræk og Advarsel Det er *samme Forhold, som i Wessels Tid : „For Smed at rette Bager".*

Ganske karakteristisk udtalte den Betjent, der anholdt Emil Hansen : „Det er disse københavnske Arbejdere (her vrængede han). De skulde sultes og prygles. De skulde have Knut ligesom i Rusland, i Stedet for at have Lov til at gaa i Procession."

Han og hans Allierede har — for vore dømte Kammeraters Vedkommende — holdt Ord, men det

skal ikke lykkes dem i Længden. Vi lover hinanden, at vi ikke vil hvile, før dette Bølleregimente er styrtet!

Mich.

De sidste Anholdelser.

Som tidligere meddelt er Christianshavns Afdeling bleven forburt at afholde Møde paa Christianshavns Vold. Nægtelsen var motiveret med, at der havde været „Ballade" ved et Møde, vi havde forrige Aar. Ganske vist skred Politiet ind ved det omtalte MødeMøde og anholdt en Taler for en Del Udtalelser, som var faldne, men det viste sig senere, at der hverken var sagt noget usandt eller ulovligt, og Sagen blev hævet. Nu forbyder Politiet os at holde Møde, fordi de selv har lavet „Ballade" Selvfølgelig kan vi ikke betragte en saadan Grund for gyldig.

Vi afholdt Møde. 5 Medlemmer blev noterede og Forsamlingen spredt af Politiet. Hvad mon Enden bliver?

Ondskabsfuldt.

Slyngel, Stakkel, Slagter, Judas, Løgner, Slave eller hvad? Kan nogen finde den rette Betegnelse paa Opdagelsesbetjent Nummer — vi véd ikke hvad (det generede han sig dog for at meddele os).

Han kom saa pænt og bad om, at han maatte komme ind ved en Fest, Vesterbro Afdeling afholdt i Forsamlingsbygningen paa Enghavevejs store Sal forrige Maaned. Fagforeningsmedlemmer var indbudte, og han fortalte, at han var Slagter, stod som Medlem af Slagterariarbejdernes Fagforening, men havde desværre glemt sit Kort. Saa fik han alligevel Billet. Vi er jo ikke vant til at omgaas usandfærdige Mennesker.

Han trak imidlertid *sit Kort* op af Lommen og viste, at han ganske rigtigt var Medlem af en Art Slagteriarbejderforening — han var Opdager —, men „Arbejderne" i „Menneskeslagteriet" bliver nu en Gang ikke anerkendt indenfor Fagbevægelsen, og Loven var saaledes overtraadt. Vi fik en øde paa 30 Kr.

— Det maa dog være et skrækkeligt Slaveliv, disse stakkels Judasser lever under, naar de i den Grad drives af et tvivlsomt Avancement. Thi hvad kan ellers være Bevæggrunden? Maaske — men det er endnu værre — er det en Livsbetingelse for dem at angribe „Fjenden", hvor han er svagest. F. Eks. vor Pengepung. Den kapitalistiske Griskhed har maaske hos dem udviklet sig til en Sygelighed, saa at de under disse Forhold benytter baade Lovens og Løgnens Assistance for at frarøve os vore surt fortjente Penge.

Men kom kun igen en anden Gang, Hr. Slagter, du vil dog næppe faa Lejlighed til helt at aflive os!

Stakkels —!

Højre har fanget en Arbejder. Det er Næring for deres politiske Liv. Der bliver Røre i de halvdøde Rester. De kalder sig „det unge Højre".

En Maskinarbejder, der bærer det halvkejserlige Navn *Vilhelm*sen er det, som bæres rundt, og som skal agitere for Tilsluming til et Parti, der vil opretholde den nuværende Samfundsordning: Udbytningen! En Arbejder, der selv udbyttes — som selv maa arbejde langt ud over den Tid, der er nødvendig for at frembringe Livsgoderne, og arbejde under Forhold, der baade er sundhedsfarlge, aandsødelæggende og ubehagelige, han agiterer for Bevarelsen af disse Forhold, agiterer mod sine egne Interesser. Er det ikke Vanvid?

Han bæres rundt af sine Fjender, der glæder sig over deres Fangst.

Vi kommer uvilkaarlig til at tænke paa en Flok Vilde, der vender hjem fra et Erobringstog blandt kultiverede Folkeslag, og som sejrsstolte i Spidsen af Toget bærer en Fange, der nu enten skal gøres til Slave eller spises — levende.

Det kedelige er dog, at Fangen har mistet Forstanden under Erobringskampen og tror, at han bliver baaret i Triumf gennem den Lejr, han selv tilhører.

Stakkels Maskinarbejder!

Kristent.

Som bekendt lod vi den 10. April uddele til de indkaldte Værnepligtige nogle Løbesedler, hvori vi opfordrede de værnepligtige, som hørte til Arbejderklassen, til ikke at gaa til „Kristelig Forening for unge Mænd" og dennes „kristne" Soldaterhjem, men til vor Læsestue i Murergade 3.

Grunden til at vi brugte denne Fremgangsmaade, var dels af Hensyn til Politiet, som vi vidste vilde møde mandstærkt op, og dels for at maskere vor Stilling til den kristne Ungdomsbevægelse.

Kristelig Forening blev selvfølgelig forarget herover og i dens Medlemsblad lader den denne Forargelse komme til Orde. I en Fornote hertil skriver den blandt andet: Men holder man en Smule af Ungdom, — ogsaa af dem, der ubegribelig hvorfor, endelig vil være vore Modstandere, saa er det altid trist at se dem bruge illoyale Midler!!!

Hertil skal vi kun bemærke, at Ordet illoyal næppe er stærkt nok mod en „kristen" Ungdom, som fordi vi uddelte antimilitaristiske Opraab ved Indgangen af deres „kristne" Soldaterhjem søgte at faa os anholdte, saa Kærligheden til en Ungdom, som selv kan læse det femte Bud, er næppe stor.

Vi mente at burde svare paa en saa „loyal" Fremgangsmaade, og skrev derfor den „illoyale" Løbeseddel — vel at mærke — ikke til unge Præster og Proprietærsønner, for de hører netop hjemme i Kristelig Forening for unge Mænd, men til vore Kammerater af Arbejderklassen.

✠ ✠

Oplysning.

Det er ofte nødvendigt at forklare, hvad der menes med de forskellige Ord, vi benytter. Dels kan der jo være uens Opfattelse af et Ord, og dels kan selve Ordet betegne flere vidt forskellige Ting eller Meninger.

Lad os engang lægge Mærke til Ordet "Oplysning".

At vi virker for Oplysning, synes at vinde alles Sympati. Selv de, der anholder og straffer os, naar vi taler, uddeler Skrifter eller paa anden Maade søger at udbrede Forstaaelse af Samfundsforhold, selv de betragter det som et smukt Formaal, naar de ser, at Oplysning staar som første Punkt paa vort Program.

Denne Optræden fra deres Side viser dog, at de aldeles ikke forstaar, hvad der menes med Oplysning. Kun naar vi viser det i Virkeligheden, fattes Meningen, og da betragtes Oplysning ikke længer som noget smukt.

Den Oplysning, vi tænker paa, er den, der er et Led af Livet og et Led af Klassekampen, og den er ikke det samme, som almindelig Kundskab.

Læge Hindhede har fuldstændig Ret, naar han i en af sine Bøger lader sin Søn, der ikke kan huske Navnet paa en betydningsløs Romer, sige: "Hvad rager det dog ogsaa mig, hvad disse gamle Kameler hedder."

En saadan Viden er nemlig ikke Oplysning, men kun en død Kundskab. Oplysning er i den Betydning, vi bruger Ordet, noget ganske andet.

For at bruge Eksempler, har den Viden (se Brudstykket af Socialisten i forrige Nr. af "Ny Tid"), at Svendeprøven udsættes i nogen Tid, ingen Betydning, saafremt der ikke samtidig blev oplyst, at Grunden dertil var, at Mestrene vilde benytte Lærlingene som Strejkebrydere.

— Det har heller ingen Betydning at vide, at en Mand er styrtet ned fra et Stillads, eller en Bjælke er styrtet ned og har knust et Menneske, eller at en Brønd er styrtet sammen om en Arbejder, hvis vi ikke samtidig ser, at Grunden ligger i Privatinteressen. Mesteren vil tjene saa meget som muligt, saa der ikke bliver Tale om at vrage en Stikbom eller erstatte en Bjælke paa Grund af Slid og Stød, før Bommen gaar itu og Bjælken styrter ned. Og det vilde ogsaa koste for meget at afstive Brøndvæggen.

— At vi ved, hvormange Værdier, der i Aarets Løb er frembragt, er ligeledes en betydningsløs Oplysning. Ved vi derimod samtidig, hvor mange af disse Værdier, der er kommen den arbejdende Klasse tilgode, og hvormeget den nydende Klasse har tilvendt sig, saa faar denne Viden Værdi. Saa er det Oplysning, ø k o n o m i s k Oplysning.

Det er den Art Oplysning, vi virker for, naar vi meddeler, hvad Militæret skal bruges til, og hvad Kristendommen h a r været brugt til.

Og det er den Art Oplysning, der har Betydning; thi indser vi først, hvor uretfærdig vor nuværende Samfundsordning er, og i hvor høj Grad vi lider under denne Ordning, da er vi ikke længer lunkne i vor Sag, men ager kraftig Del i Arbejdet for Udbredelse af social Forstaaelse.

M i k k e l C h r i s t e n s e n.

*

Arbejder-Bevægelsen i Amerika.

Af *Bruno Schmültz.*

1.

Revolutionen nærmer sig. Forgæves at Pengefyrsterne ofrer Millioner til Køb af Politikerne; *Kirker* og Præster, Biblioteker og Universiteter; *forgæves* at deres Godgørenhed og Politikernes „Reformer" — det Grundlag, fra hvilket Revolutionen skal føres og føres til Sejr, er dannet og vokser sig stærkere Dag for Dag, nemlig Organisationen „Industrial Workers of the World".

* * *

Og dog var de første Indtryk fra Arbejder-Bevægelsen her ovre saa smaa, at jeg maatte give „Soc.-Dem." min Tilslutning i Frasen om, at de danske Arbejdere var de bedst organiserede i Verden. — Nu vil jeg lave lidt om derpaa og sige, at de er de flest organiserede i noget Land. — Men de første Indtryk var just ikke jublende. Det syntes mig, at Arbejderne var uden Forstaaelse af deres Interesser og lykkelige Slaver i naiv Tro paa Frasen om Amerika som et frit Land. — Disse mørke Billeder fra Omehas „Packinghouses", hvor Arbejderne af alle Nationaliteter sled som Trælle ti Timer om Dagen, hvor Luften var kvælende i Miles Omkreds af Dunster fra Kreaturer, hvor Sod og Røg og Taage hvilede som et Slør over Omgivelserne, mens Dyrenes Brølen og Larm af Maskiner var den eneste Lyd, som hørtes. Eller Besøget i „Swifts Packinghouse": Plakater paa Murene, som forbød Arbejderne at tale sammen, Opsynsmænd med Revolver i Lommen, moderne Slavefogeder; uden for Fabrikkerne en tæt Hob af Arbejdere, som forgæves tilbød at tage deres Andel i Slaveriet og længselsfuldt ventede at blive antagne. Hvor var det mørkt altsammen. Jeg havde betalt en Slavefoged Penge for at blive antaget, og sammen med en lille Skare paa 12 udvalgte dreet jeg under Ledelse af denne Engel fra Fabrik til Fabrik, og Formændene kom ud og tog hvad Slaver de behøvede. Vi havnede et Sted, hvor der med feberagtig Hastighed opførtes en Bygning. Der blev jeg sat til Arbejde. Da stak jeg Hænderne i Lommen og nægtede. Kun et Øjeblik, — saa var Fangefogeden der, og jeg blev smidt ud.

— Eller Billeder fra Godsbanerne, fra Jord-Arbejde og Støberier: Slaver — Slaver.

Tiden er gaaet siden da. Jeg er rejst længere Vest ud og er nu i Denver, Colorado. Og her fik jeg for første Gang her ovre Forbindelse med en

revolutionær Organisation, „Industrial Workers of the World."

* * *

Det var en Aften for 4 Uger siden. Aviserne var lige udkommen, og i „Times" var et stort Billede og et endnu større Interview af den anarkistiske Agitator *Miss Emma Goldman*. Hvad der syntes ret ejendommeligt for mig var, at den kapitalistiske Avis i Interviewet bragte en klar Fremstilling af Emma Goldman's Ideer og omtalte hende meget sympatetisk. Hun skulde tale samme Aften i et Forsamlingshus i Byens Fattigkvarter. Selvfølgelig skulde jeg høre hende og jeg begav mig af Sted. Det slog mig under Vejs at Emma Goldman, skønt Overklasse-Kvinde, dog maatte prædike Proletariatets Evangelium. Jeg havde jo Beviset. Bydelen, hun skulde tale i. Over en sort Bro kom jeg paa den anden Side Floden, som adskiller Forretningskvarteret fra Proletariatets Rønner. Gennem øde Gader, hvor Prostitutionens gamle Kvinder sad i mørke Vinduer for at skjule deres Hæslighed og hvor Beværtningerne var de eneste fint oplyste Punkter, — og gennem andre Gader, hvor Fattigdom og Missionærernes „Redningshjem" og Børnestuer grinede til Himlen om den velvise Indretning af Samfundet — saadan var Kvarteret, hvori Mødet skulde holdes. Forsamlingen var Arbejdere og talte op imod tusind Personer, hvoriblandt faa Kvinder. Saa kom Emma Goldman frem paa Tribunen. Anderledes end jeg havde tænkt mig hende. Jeg havde forestillet mig et hysterisk emanciperet Kvindemenneske, og saa hørte og saa jeg den skønneste Agitator for Anarkismen. Hun talte udmærket Personligt. Det vil sige: Hun talte til Eneren, den Enkelte, som var tilstede, og spurgte hvad han, den ene, havde at indvende mod hendes Ideer, eller hvad han vilde gøre for at udbrede dem. — Foredraget blev gentagne Gange afbrudt af stærke Bifald, som lod forstaa, at alle fulgte med Opmærksomhed. — Hun gik saa vidt i sin Individualisme, saa hun erklærede, at hun ikke troede paa nogen Form af Organisation, men kun saa Vejen til et nyt Samfund gennem Enernes Eksempel. — Iøvrigt hævdede hun de samme Ideer, som Anarkisterne fremsatte hjemme.

Maa jeg blot som et Bevis paa Aandsfrihed her ovre nævne, at næste Dag havde den samme kapitalistiske Avis et *korrekt* Referat af hendes Tale

Efter Foredraget samlede en Mængde Arbejdere sig om Tribunen for at veksle Haandtryk med hende. Saa skete det, at jeg kom i Diskussion med en jødisk Socialist, som efter Mødet kritiserede Emma Goldmans Foredrag sønder og sammen for et lille Auditorium paa fem interesserede Tilhørere. „Det duer alt sammen ikke," sagde han, „Emma Goldman tror ikke paa Organisation, og det er den eneste Vej til Arbejder-Klassens Frigørelse." — Jeg opponerede. Selv om E. G. ikke troede paa Organisation og kun deri saa en ny Udgave af en Stat, saa fandt jeg alligevel ingen Grund til at erklære hendes Foredrag for umuligt. — Diskussionen fortsattes ude paa Gaden længe efter at Belysningen var slukket. Det var Arbejdere, ganske som hjemme, kæmpende for deres Ideer, agiterende med den Styrke, som Overbevisningen om Sagens Sandhed giver. — Underligt nok! Talen faldt paa Peter Krapotkin. De talte om ham som om en fortabt Søn. „Vi ser ham aldrig iblandt os, naar han kommer til Amerika paa Besøg, saa har han saa mange fine Venner at holde Foredrag for, at han glemmer Arbejderne". — Det var *deres* Opfattelse.

Alt dette kun som Indledning for at vise, at „Tusinde Røster stiger fra Dybet og mumler deroppe som tusinde Klager" — ikke alene da Drachmann var ung, men den Dag i Dag, — Verden over.

Fortsættes.

Husk det internationale socialistiske Ungdomsstævne i Lund den 7. Juli.

✠ ✠

Ved en Fejltagelse stod der i sidste Nr. af Bladet *10 Kr.* i Stedet for *15 Kr.* som modtaget Bidrag til vor antimilitaristiske Agitation. — Undskyld.

Et allegorisk Æventyr.

—o—

Af **Georgij Gapon.**

Et Kobbel graadige Hunde af forskellig Størrelse og Race trængte ubarmhjærtigt ind paa et Kæmpelegeme, som bevidstløs laa udstrakt paa Jorden. Ved Siden deraf stod Vagten, som ledede hele Angrebet med koldt Overlæg og uden Spor af Medfølelse.

Hundene borede deres Tænder dybt ned i Kæmpens Legeme, der var ganske sønderrevet, og for hvert Øjeblik, der gik, trængte Hundene stadig graadigere ind paa ham. De slikkede allerede hans varme Blod, og en Flok af sultne Ravne omkredsede allerede Legemet, vovende sig nærmere og nærmere til det ventende Bytte.

Men da skete der noget vidunderligt.

Af hver en Bloddraabe, som dryppede fra Kæmpeskikkelsen og funklede i Solen, steg kraftigt vingede Ørne og skarptsynede Falke op. Som en Pil steg Fuglene til Vejrs og forsøgte at vække Kæmpen med deres gennemtrængende Skrig, for at han kunde rejse sig mod sine Fjender i hele sin vældige Styrke.

Længe laa Kæmpen i en Dvale. — — Endelig trængte der sig en Stønnen op fra hans Bryst — han aabnede Øjnene halvt, og endnu ikke sig selv bevidst lyttede han. . . . Han begreb ikke, hvad der foregik omkring ham, han følte sig forstyrret af Fuglenes Skrig, som nu ikke længer tillod ham at sove, og som nu kæmpede paa Liv og Død med Hundene og Ravnene, en Kamp ulig, blodig, uden Barmhjærtighed og uden Skaansel.

Kæmpen forstod endnu ikke rigtig, hvem af dem, der var hans Venner, og hvem, der var hans Fjender. Da gik det op for ham, nu forstod han det. Nu kom han til fuld Bevidsthed om det, der foregik omkring ham; han strakte sine Lemmer, og Kolossen rejste sig med hele sin Kraft og vendte sig, tomhændet og laset som han var, mod Blodhundene og sine grusomme Vogtere. Disse udstødte et gennemtrængende Fløjtesignal, og en ny Skikkelse traadte frem.

Det var en Soldat.

Godt bevæbnet og i denne Hensigt vel træneret sigtede han paa Kæmpen og skød, og paa fornyet Kommando styrtede han ind paa ham med fældet Bajonet.

Kæmpen blev haardt saaret, han vaklede; men med kraftig Haand rev han i Faldet Geværet fra Soldaten og slyngede det langt bort fra sig.

I dette Øjeblik kendte han sin Angriber. Hans Læber sitrede, Øjnene blev fugtige, og overvældet af Smerte skjulte han Ansigtet i sine Hænder; nu frembød han ret Billedet af den dybeste Kval.

I Soldaten havde han genkendt — sin egen Søn; Kød af hans Kød, Ben af hans Ben; hans Søn — narret og bedraget, hypnotiseret og nu — drevet til Fadermord!

Dog, han betvang sin Smerte, han huskede, at han havde endnu en Søn, en tarvelig, men tro Søn, en arbejdsom Søn. Han vilde aldrig fornærme sin Fader, nej aldrig; men hvor var han dog? Hvorfor kom han ikke og hjalp sin Fader?

Kæmpen saa sig om.

I lang Afstand saa han sit andet Barn, en kraftig, stærk, godmodig Skikkelse, smuk i al sin Tarvelighed, dog lænket og kædet til sin Plov.

Hans Søn var snavset, bar Laser paa sin Krop, ligesom Faderen, arbejdede som en Slave til andres Vel. Over hans Øjne laa et Bind, saa at han ikke kunde se; hans ædle Skikkelse var udtæret. Denne kunde ikke hjælpe, endnu ikke.

For anden Gang bævede Kæmpens Læber. Hede Taarer, glinsende som Diamanter, brød frem fra hans sympatetiske Aasyn. Jeg saa ned i hans Ansigt, saa hans Skikkelse, som paa en Gang vidnede om en overvældende Kraft og en uendelig stor Hjælpeløshed; som i eet Aandedræt fortalte om Skønhed, der laa begravet under et Dække af Snavs, om Lemmer, der kunde udføre noget stort, men som ved skamløs Behandling og Efterladenhed var bleven afkræftede.

Jeg saa paa Pølen af det røde, varme Blod foran Kæmpens Fødder; saa de graadige Hunde, der stod omkring ham og viste deres skarpe, hvide Tænder. Jeg saa paa de fejge Vogtere. Og da jeg saa alt dette, da blødte mit Hjærte; thi i Kæmpen genkendte jeg mit Fødeland og dets Folk.

Smerten over den utaalelige Skam krøb langsomt som en Dæmon i min Sjæl, klamrede sig om mit Hjærte, saa Blodet stivnede; alt forsvandt for mig, og jeg vaagnede.

(Oversat fra „Die freie Generation" af Reinhold Nielsen).

* *

Socialistisk Ungdomsforening.

—o—

Aarhus. Formand: Aksel Schmidt, Aahuset.

Glostrup. Formand: Sofus Larsen, Kirkebergallé 8.

Helsingør. Formand: Max Andersen, Brøndstræde 34.

Herfølge. Formand: Søren Hansen, Herfølge pr. Køge.

Kastrup. Formand: F. Malming, „Rosendal".

København. Centralafdelingen, Formand: Finn Madsen. Læsestuen, Murergade 3.

Afdeling C. Formand: Robert Madsen, Fischersgade 4, 4. S.

Afdeling V. Formand: L. Jeppesen, Dybbølsgade 26.

Køge. Formand: Alfr. Larsen, Nørregade.

Samsø. Formand: Gyldenløve Hartmann, Tranebjerg.

Taastrup. Formand: Aksel J. Christiansen, Læsestuen, Akasiavej.

Thisted. Formand: Aksel Jensen. Adr.: G. P. Hyldahl, Havnen.

Vassingerød. Formand: J. P. Hansen, Adr.: Afholdshjemmet, Lynge Mark pr. Lillerød.

Socialistisk Ungdomsforbund. „Ny Tid"s Ekspedition og Redaktion, Todesgade 16 A St. Kbhvn. N.

„NY TID"

Socialistisk Ungdomsforbunds Organ,
udkommer i firesidet Format den 1ste og 15de i hver Maaned.

Agitér for dets Udbredelse.

„Ny Tid" koster kun 35 Øre Kvartalet (Postpenge **iberegnet**) og kan bestilles paa alle Postkontorer. Forhandlere faar Rabat.

ENHVER SOLDAT
er gratis Abonnent paa „Ny Tid" ved selv at afhente det Todesgade Nr. 16 A, St.

KLAGER over Uregelmæssigheder ved Udbringelsen af „NY TID" bedes rettede til det Posthus, hvorfra Bladet udbæres.

Nytter en saadan Henvendelse ikke, skriv da til Ekspeditionen.

* *

Alle socialistische und anarkistische Blätter werden ersucht Tausch-Exemplare an „Ny Tid", Todesgade 16 A, St., Kopenhagen, zu senden.

Nous demandons à toutes les gazettes socialistes et anarchistes d'envoyer exemplaires d'échange a l'adresse: „Ny Tid", Todesgade 16 A, St., Copenhague.

All communications, exchanges etc. for „Ny Tid", are to be adressed to „Ny Tid", Todesgade 16 A, St., Copenhagen.

Ny Tids Annonceafdelings

Kontor & Ekspedition

Vesterfælledvej Nr. 54.

Ansvarsh. for Annonceafd. L. Jeppesen.

Læsere og Abonnenter!

anmodes om at gøre deres Indkøb hos de Handlende, der averterer i "Ny Tid", da de averterer for at støtte Bladet.

Annoncer!

modtages foruden af Annonceeksp. af Axel Jensen, Thorsgade 3, Thisted.

Socialistisk Literatur.

Af **Socialistiske Skrifter** er udkommen og erholdes paa **Forbundets Kontor, Rømersgade 22,** København K.:

Den socialistiske Stat i Virksomhed 10 Øre.
Det kommunistiske Manifest. Af Karl Marx og Friedrich Engels. 10 Ø.
Fællesejendom og Privatejendom. Efter Paul Lafargue og Jules Guesde. 10 Øre.
Kapital og Arbejde. En sammentrængt Fremstilling af Karl Marxs Lære. Ved Domela Nieuwenhuis. 10 Øre.
Socialdemokratiets Fordringer til Alderdomsforsørgelse. 10 Øre.
Aandsfriheden i den socialistiske Stat. En Diskussion. 10 Øre.
En Diskussion mellem Henry George og Lawrence Grønlund. 10 Øre.
Hvad vil Socialdemokraterne. 10 Øre.
Arbejderprogram. Af Ferdinand Lessalle. 10 Øre.
8 Timers Arbejdsdagen. 10 Øre.
Til Forsvar og Angreb. Af W. Liebknecht. 10 Øre.
Ned med Socialdemokraterne. Af W. Bracke. 10 Øre.
Lønarbejde og Kapital. Af Karl Marx. 10 Øre.
Arbejdstiden. Af M. E. Vaillant. 10 Ø.
Georgeismen. Af Gustav Bang. 10 Øre.
Danske Len og Stamhuse. Af Gustav Bang 20 Øre.

Endvidere:

Det underjordiske Rusland,
Portrætter og Skitser fra Virkeligheden.
Af **Stepnjak.**
Pris 75 Øre.

Kapitalen,
Af **Karl Marx.**

Første Del.
Kapitalens Produktionsproces.
Pris 2 Kr.

Anden Del:
Kapitalens Cirkulationsproces.
Udgivet efter Forfatterens Død af
Friedrich Engels.
Pris 2 Kr.

Familjens, Privatejendommens og Statens Oprindelse.
Af **Fr. Engels.**
Pris 40 Øre.

Socialismens Historie.
Af **Benoit Malon**
Første Del: **40 Øre.** Anden Del: **40 Øre.**

Socialdemokratisk Sangbog.
20 Øre.

Borgerligt Bryllup
besørges billigst af
L. Jeppesen, Dybbølsgade 26, 2. S.
Træffes Hverdage Kl. 8—9 Fm. og 5—6 Eft.
Søndag Kl. 9—11 Fm.

DE UNGE SOCIALISTER!

Stor St. Hans- og Sommerfest

i Nørrebros Tivoli (**Brøndshøj**).

Lørdag den 22. og Søndag den 23. Juni 1907.

Stor Illumination i Haven.

St. Hansoptog med Bengalske Blus. — Sang, Deklamation og Oplæsning af flere kendte Skuespillere.

Stor Tombola med mange værdifulde Gevinster.

Kro med Variete, Sangerinder, Æbleskiver og Punsch.

I Salen begge Aftener: Forestilling af Theaterselskabet (Det grønne Haab), **samt stort Bal til Kl. 4.**

„De unge Socialisters Festavis" faas ved Indgangen. — Overskuddet skal anvendes til Udvidelse af Læsestuen.

NB. Alle Medlemmer fotograferes Søndag Kl. 3 pr.

Udvalget.

Thisted.
A. S. F. NIELSEN
Skomager,
Østergade 11.
Bestilling paa haandsyet Fodtøj modtages.
Reparationer udføres.
Tillige bringes mit Lager af
Godt og pænt Fabriksfodtøj
i velvillig Erindring.

Thisted.
Hotel Danmark
bringes i velvillig Erindring.
Chr. Junker.

Thisted.
Christensens Barberstue
Vestergade,
anbefales.

Skotøjsforretningen
Dybbølsgade 19,
anbefaler sig med **1ste Kl. Fodtøj.—**
Reparationer udføres.
Alt til billigste Priser.
Valdemar Petersen.

Taabt 1000 Kr.

har De i Løbet af nogle Aar, hvis De ikke kan indse hvor **fordelagtigt** det er at gøre sit Indkøb af **Kravetøj, Cravats, Seler** og **Hatte** samt **Underbeklædning**
i
„FLIPPEN", **Istedgade 128.**
Ærbødigst
K. HINTZ.

Hos **Lycinka Hansen** paa Læsestuen, Murergade 3, faas
fuld Kost eller Middag
alene, **delvis vegetarisk.**

Mange Penge
Griffenfeldtsgade 29
sælger enestaaende solidt Fodtøj til en gros Priser.
Reparationer udføres solidt og billigt.
Medbringes denne Annonce, erholdes 5 pCt.
GUSTAV MAGNUSSEN.

„Ny Tid"

er det bedste Annonceorgan for hvem der vil gøre sig bekendt blandt unge.

Annoncer maa være indleveret d. 10. og 25. i hver Maaned for at komme i det først udkommende Nr.

Abonnenter og Læsere anmodes om at gøre deres Indkøb i de Forretninger, der averterer her i Bladet, da de averterer for at støtte „Ny Tid".

Socialistisk Ungdomsforbunds Kontor
og
„Ny Tid"s Redaktion og Ekspedition
er flyttet til
Todesgade Nr. 16 A, St. København N.

Husk
Kvartalskiftet.

Udgivet af
Socialistisk Ungdomsforbund i Danmark.
Redaktion:
J. Back og *Mikkel Christensen* (sidstnævnte ansvarhavende).
Trykt hos C. Winther, Pustervig 6.